

ת"פ 23084/10/12 - מדינת ישראל נגד חיים ארזוני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 23084-10-12 מדינת ישראל נ' ארזוני
בפני כב' השופטת הדסה נאור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד לילך שטיבל
נגד
חיים ארזוני
המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד שירן ברגמן
הנאשם

הכרעת דין

1. **על פי עובדות כתב האישום** שלפניי במשך כשנתיים וחצי עד לשלהי שנת 2010 או בסמוך לכך, שכרה א.צ. (להלן: "המתלוננת") עם ארבעת ילדיה דירה מהנאשם ברחוב אלחריזי בחולון.

בתאריך 9.6.2010 בשעה 10:00 או בסמוך לכך, הגיעה המתלוננת למקום עבודתו של הנאשם באזור התעשייה בחולון, על מנת לבקש ממנו, כדרישת המוסד לביטוח לאומי, מכתב אישור על כך שהיא שוכרת ממנו דירה, לשם קבלת דמי הבטחת הכנסה (להלן: "המכתב").

בתגובה לבקשת המתלוננת מהנאשם לכתוב עבורה את המכתב ביצע בה הנאשם מעשה מגונה, שלא בהסכמתה תוך הפעלת אמצעי לחץ, בכך שאמר לה "היום את לבושה צנוע", ליטף את ראשה וציין שיכין לה את המכתב אם תתיר לו לגעת בחזה.

הנאשם התקרב למתלוננת, נגע בשדיה מעל הבגדים תוך שהוא אומר "רק קצת", המתלוננת נרתעה ממעשיו, פסעה אחורה וביקשה ממנו שיחדל, שכן היא רק רוצה את המכתב ומבקשת ללכת.

לאחר שכתב את המכתב חסם הנאשם בגופו את דרכה של המתלוננת החוצה ורק כשציינה בפניו כי הגרוש שלה מרצה מאסר בבית הסוהר, אפשר לה לעבור.

בגין מעשיו אלה מואשם הנאשם, בפרק הוראות החיקוק, בביצוע מעשה מגונה תוך הפעלת אמצעי לחץ, על פי סעיף 348(ג1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. **במענה לכתב האישום**, הודה הנאשם בעובדה שהשכיר דירה למתלוננת ואת קיומו של המפגש ביניהם במקום עבודתו, אך הכחיש כל נגיעה במתלוננת או מעשה מגונה בה.

עמוד 1

3. בעדותו בבית המשפט חזר על הגרסה, אותה מסר בשתי הזדמנויות קודמות, הראשונה - במהלך חקירתו במשטרה בתאריך 5.12.11, כשנה וחצי לאחר האירוע, והשנייה - יום למחרת בתאריך 6.12.11, במהלך העימות עם המתלוננת. על פי גרסתו, בה התמיד בעקביות, אכן הגיעה אליו יום אחד המתלוננת למקום עבודתו, בקשר למכתב, שאת מטרתו המדויקת לא זכר, כשהיא לבושה בחולצת טי-שרט יחסית צנועה, שלא כהרגלה.

על כן העיר לה ואמר "**היום באת צנועה**". על כך השיבה לו המתלוננת שהיא לא צנועה ושזה חשוף ובתגובה אמר לה שבא לו "**למחוך לה את החזה או את הציצי**".

המתלוננת הגיבה שהוא מביך אותה "**ובזה נגמר העניין**".

4. אין מחלוקת, אפוא, שהנאשם אמר למתלוננת שהיא לבושה צנוע וכי הוא רוצה לגעת לה בחזה.

המחלוקת נוגעת לשאלה האם הנאשם התנה את הכנת המכתב שביקשה ממנו המתלוננת בהסכמתה שיגע בחזה והאם בפועל ליטף את ראשה ונגע בחזה, כמיוחס לנאשם בעובדות כתב האישום.

5. מטבע הדברים האירוע התרחש כשרק המתלוננת והנאשם נוכחים בחדר ומכאן שראיית התביעה היחידה, הנוגעת לעובדות השנויות במחלוקת, הינה עדותה של המתלוננת.

כאשר ניצב בית המשפט בפני הכרעה על פי עדות יחידה שומה עליו להזהיר עצמו בטרם הרשעה על פיה ומכאן שיש לבחון בזהירות את גרסת המתלוננת והאם ניתן לקבוע על יסודה בלבד כי הוכחו העובדות השנויות במחלוקת מעבר לכל ספק סביר.

6. נפתח ונציין שאת התלונה במשטרה הגישה המתלוננת כשנה וחצי לאחר האירוע, בחודש דצמבר 2011 ועל פניו מדובר בעדות כבושה.

אמנם על פי הראיות שהובאו סיפרה המתלוננת, סמוך לאחר האירוע, על מעשיו של הנאשם לגיסה יעקב צלביאנסקי (להלן: "**הגיס**") ולשכן בבניין בו התגוררה בשכירות בדירת הנאשם, מר דוד כהן (להלן: "**השכן**"), אך ספק אם יש בעדויות אלה כדי לתמוך בגרסתה, כפי שיפורט להלן:

על פי גרסתו של הגיס - התקשרה אליו באחד הימים המתלוננת, בשעות הצהרים המוקדמות, ונשמעה לו "**די נסערת**", לכן הגיע אליה בהמשך היום והיא סיפרה לו שהייתה לה בעיה עם בעל הדירה אך סירבה לספר מה בדיוק קרה והחלה לבכות. לאחר דין ודברים ביניהם ולאחר שהסכים לתנאי שהציבה שלא יעשה כלום סיפרה לו שהייתה אצל הנאשם בעבודה "**הוא אמר לה שיש לה חזה יפה ושאל אם הוא יכול לגעת**" הא ותו לא - גרסה התואמת במלואה את גרסת הנאשם.

המתלוננת התבקשה, בחקירתה הנגדית, להתייחס לעובדה שלא סיפרה לגיס שהנאשם נגע בה ובתגובה טענה ש"**אולי ליעקב לא סיפרתי כי ממנו פחדתי. התגובה שלו הייתה קללות ושאתן לו את הכתובת כי הוא יפרק אותו**".

כשעומתה עם העובדה שבמשטרה אמרה שסיפרה לגיס שהנאשם נגע בה, השיבה באופן שונה "אולי יעקב לא זוכר. אני זוכרת מה הרגשתי", כשבתשובה זו היא מתעלמת מהנימוק שנתנה, דקות ספורות קודם לכן, לטענתה מדוע לא סיפרה לו שהנאשם גם נגע בה.

על פי גרסתו של השכן - ראה את המתלוננת נכנסת לחדר המדרגות "'והייתה בהיסטריה של בכי. אף פעם לא ראיתי אותה ככה נסערת" [...] "היא לא רצתה לענות ועלתה למעלה. היא לא אמרה כלום ורק בכתה נסערת" [...] "אחרי שעה או שתיים דפקתי על הדלת. הבנות פתחו לי. היא הייתה שם בסלון בוכה עם פרצוף תשעה באב".

בעדותו סיפר שדובב אותה והיא סיפרה לו שהגיעה לנאשם לקבל ממנו מכתב, הוא אמר לה "איזה ציצים יפים יש לה, שלח לה ידיים בחזה והיא ברחה משם".

מעבר לכך שהמתלוננת עצמה לא העידה על כך שפגשה את השכן ביום האירוע, לאחר ששבה מפגישה עם הנאשם במקום עבודתו, כשהיא נסערת ובוכה, כטענתו, היא אף לא שללה, בתשובה לשאלה שנשאלה בחקירה נגדית, את גרסתה במשטרה ולפיה סיפרה לו על שארע "הרבה זמן אחרי האירוע".

כאן מתעוררת שאלת אמינותו של השכן, שאישר, לבקשת ב"כ הנאשם בחקירה נגדית, שבינו לבין הנאשם קיים סכסוך על רקע כספי, שהסלים לאירוע אלים במהלכו, לדברי השכן, הנאשם "דפק לי את הדלת בפנים וירד לי דם" ועל כך אף הגיש תלונה במשטרה.

לא ניתן להשתחרר מהרושם, שלאור מערכת היחסים העכורה בינו לבין הנאשם, הגזים השכן בתיאור התרשמותו ממצבה של המתלוננת, כפי שהתגלה לפניו ובתיאור תוכן הדברים ששמע מהמתלוננת.

7. המתלוננת עצמה הגישה, כאמור, את תלונתה במשטרה כשנה וחצי לאחר האירוע, ובאופן מפתיע סמוך לאחר שנודע לה שהנאשם פתח נגדה ונגד בן זוגה תיק בהוצאה לפועל בגין תשלומים שלא שולמו על ידם בהתאם להסכם השכירות עמו.

מהמסמכים שהוגשו על ידי ההגנה עולה שביום בו הגישה המתלוננת את התלונה, 4.12.11, הגישו המתלוננת ובן זוגה בקשה להארכת מועד להגשת התנגדות, להליכים בהם פתח הנאשם נגדם בלשכת ההוצאה לפועל.

בתצהיר, שנחתם על ידם והוגש ללשכת ההוצאה לפועל, לתמיכה בבקשתם להארכת המועד, טענו כי "התובע עשה זאת (הגיש את התביעה - ה.נ.) בכוונה, מכיוון שנאמר לו כי הוגשה נגדו תלונה על הטרדה מינית...".

במענה לשאלת ב"כ הנאשם, בחקירתה הנגדית, לפיה "הוא (הנאשם - ה.נ.) לא ידע על תלונה כי הגשת אותה רק באותו יום. אז מה שכתוב כאן זה שקר", לא שללה המתלוננת את הטענה ששיקרה והשיבה "יכול להיות".

המתלוננת אומנם העלתה תילי תילים של הסברים לשיהוי בהגשת התלונה, אך מעבר לשיהוי גם בהעלאת ההסברים, אין בכל אלה כדי להסביר כיצד התלונה אכן הוגשה כחודש לאחר שנודע לה, במהלך חודש נובמבר

2011, על פתיחת תיק ההוצאה לפועל על ידי הנאשם נגדה, ביום בו פנו, כאמור, להוצאה לפועל, כדי להתגונן כנגד התביעה, כשאין מחלוקת כי נכון לאותו מועד חבו המתלוננת וכן זוגה כספים לנאשם על פי הסכם השכירות, חוב שנפרע רק בתאריך 15.8.13, כחודש לפני מועד עדותה בבית המשפט.

8. אם אין בכל אלה כדי לעורר את הספק, בטענת המתלוננת לפיה הושיט הנאשם את ידיו ונגע בחזה עם גב היד, באה עדותה בבית המשפט וחיזקה את מסקנתי לפיה תיאורו של הנאשם את האירוע משקף באופן אמין יותר את שהתרחש.

אך עוד לפני שאפנה לעדותה של המתלוננת בבית המשפט, אתפנה לבדוק את גרסתה במהלך העימות שנערך בינה לבין הנאשם במהלך החקירה.

וכך תיארה המתלוננת, במהלך העימות, את שאירע באותו יום בחודש יוני 2010, כשנכנסה למסגרייה של הנאשם **"הוא אמר לי הה היום באת צנוע. אמרתי לו שאני צריכה מכתב לביטוח לאומי, הוא לקח דף התיישב עמדתי לידו אני הכתבתי לו והוא כתב. אחרי זה** (ההדגשה לא במקור - ה.נ.) **ליטף לי את השיער אמר לי שרוצה לגעת לי בחזה וכשהוא התקרב הוא נגע ואז אמרתי לו שיעזוב, שזה לא יפה ולא מתאים"**.

לא בכדי הדגשתי את המילים "אחרי זה", שכן על פי עובדות כתב האישום, התנה הנאשם את כתיבת המכתב בהסכמת המתלוננת שיגע בחזה ועל כן אף יוחס לו ביצוע עבירה של מעשה מגונה תוך הפעלת אמצעי לחץ - שהעונש לצידה נקבע ל-7 שנות מאסר, בעוד שהעונש, שנקבע לצידה של עבירת מעשה מגונה, שלא בנסיבות מחמירות אלה, עומד על 3 שנות מאסר.

ברי, שעל פי גרסתה של המתלוננת, כפי שהוטחה בפני הנאשם במהלך העימות, לא הייתה כל התניה לכתיבת המכתב המבוקש בנגיעה בחזה ומלכתחילה לא היה מקום להאשימו בעבירה של מעשה מגונה הכוללת נסיבות מחמירות.

אך בכך לא סגי. בחינת עדותה של המתלוננת בבית המשפט מלמד כי בתחילת עדותה, בעת שגוללה בתיאור חופשי את שאירע במקום עבודתו של הנאשם ואת התנהלותה לאחר שיצאה משם, כולל השיחה שקיימה עם הגיס ועם השכן, לא הזכירה כלל שהנאשם נגע בחזה, רק סיפרה שכשסיים לכתוב את המכתב שביקשה ליטף את ראשה.

רק כשהתבקשה לחזור על תיאור האירוע "נזכרה" להוסיף, אף זאת בשפה רפה, שהנאשם נגע בחזה, אך "שכחה" לחזור על העובדה שליטף את ראשה.

יחד עם זאת בשתי הגרסאות, הזכירה את גרסת הנאשם לפיה אמר לה, כשנכנסה, שהיא לבושה צנוע ושהוא רוצה לגעת לה בחזה.

הדעת נותנת שנגיעת הנאשם בחזה, אם קרתה, הייתה אמורה להיות שיאו של האירוע הטראומטי מבחינתה

והרכיב אותו תדגיש בסיפורה, כי תזעק, בהזדמנות הראשונה שניתנה לה לתאר את האירוע בבית המשפט, שהנאשם נגע בחזה ולא תתייחס לכך כאל סרח עודף, בו תיזכר רק בפעם השנייה שהיא מספרת את סיפורה.

9. מכול המקובץ עולה שביחס לשאלה שבמחלוקת עומדת לפנינו עדות יחידה, שאינה מאופיינת בעוצמה ראייתית גבוהה ושאינה נתמכת בראיות חיצוניות, שלא ניתן על יסודה לבסס הרשעה בפלילים, בעבירה של מעשה מגונה, כשמנגד עומדת עדותו העקבית של הנאשם, הנתמכת למעשה גם בעדותו של הגיס, שהעיד על גרסתה הראשונית של המתלוננת לאשר ארע.

10. נותר לדון בשאלה מה משמעות המעשה בו הודה הנאשם, כבר בגרסתו שנמסרה בהזדמנות הראשונה, בחקירתו במשטרה, ושה התמיד, כאמור, לאורך כל הדרך, כשלהודאתו נמצאות ראיות חיזוק למכביר.

סעיף 3 לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 (להלן: "**חוק למניעת הטרדה מינית**") מונה את המעשים המהווים הטרדה מינית ובין היתר קובע בס"ק (א)(3) כי הטרדה מינית היא "**התייחסות מבזה או משפילה המופנית לאדם ביחס למינו או למיניותו, לרבות נטייתו המינית**".

אמירת הנאשם למתלוננת שבא לו "**למחוץ לה את החזה או את הציצי**", כלשונו, הינה התייחסות מבזה ומשפילה של המתלוננת, בהיותה אישה, ביחס למינה ומיניותה.

תחושת ההשפלה והביזוי אותה חשה המתלוננת באה לידי ביטוי במצבה הנפשי לאחר יציאתה ממקום עבודתו של הנאשם לאחר האירוע, כפי שהעידה עליו המתלוננת ובמיוחד הגיס, שעדותו הותירה עליו רושם אמין, משלא הגזים או הפריז בתיאור המעשה, כפי שסופר לו על ידי המתלוננת, בתיאור מצבה הנפשי, כשהתקשרה אליו לאחר האירוע כשלבדבריו "**נשמעה לי די נסערת**" ומהתרשמותו ממצבה, כשהגיע אליה מאוחר יותר וסירבה תחילה לספר לו על מה שקרה כש"**אז היא התחילה לבכות**".

מאחר שהעובדות בהן הודה הנאשם מצאו ביטוי בעובדות כתב האישום, לא היה בהן כדי להפגיע את הנאשם. אף שלא יוחסה לו בגיבן עבירה של הטרדה מינית, היוו עובדות אלה חלק מתיאור השתלשלות האירוע עד ביצוע המעשה המגונה, כפי שיוחס לו בכתב האישום.

לא עסקינן, אפוא, במקרה של הרשעה על פי עובדות שהוכחו במהלך המשפט, על פי סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אלא בהרשעה בעבירה אחרת מזו שיוחסה לנאשם, המתגלה מעובדות כתב האישום והוכחה מעבר לכל ספק סביר.

בספרו, על סדר הדין הפלילים, חלק שני מציין המלומד י' קדמי כי בית המשפט אינו כבול לעבירות שנוקבת בהן התביעה ב"הוראות החיקוק" שבכתב האישום. על פי חוק סדר הדין הפלילי הדגש מושם על העובדות, כאשר ציון "הוראות החיקוק" הינו בעיקרו בעל ערך טכני פורמלי (שם בעמ' 1504). בהמשך מפנה המלומד קדמי לע"פ 4503/99 (פד"י נה(3) 604, יוסף אפרים), שם עמדה בפני בית המשפט שאלת ההרשעה, על פי העובדות המתוארות בכתב האישום, בעבירה שונה מזו שיוחסה לו שם. לדברי קדמי, מקרה כזה אינו בא בגדר סעיף 184, וזאת משום "שהעתירה להרשיע... לא נועדה בכדי לזקוף לחובתו [של הנאשם] עבירה נוספת, אלא רק להגדיר

נכונה את אחריותו... " (שם בעמ' 1506).

11. לאור כל האמור לעיל, אני מזכה את הנאשם מהעבירה של מעשה מגונה, על פי סעיף 348(ג1) לחוק העונשין ומרשיעה אותו בעבירה של הטרדה מינית, על פי סעיף 5(א) בנסיבות סעיף 3(א) לחוק למניעת הטרדה מינית.

ניתנה היום, כ"ד ניסן תשע"ד, 24 אפריל 2014, במעמד הצדדים